

"זיכרונות קבורים הם שמולידים מן הסתם את תחושת מציאות־העל המוזרה של מראות החלום [...] בריכה קטנה הופכת לאגם, משב רוח לסערה, חופן עפר למדבר, גרגר גופרית בדם ללבת אש."

וו. ג. זבאלד, טבעות שבתאי

על עיצוב החלל והתלבשות – כנרת קיש

עיצוב החלל כמצע לרישום תנועתם של השחקנים. והקהל. קווי ראייה וצירי תנועה, כמוהם כקווים דקים המצטברים על נייר לבן. המרחב כתיבת תהודה. תהודה לזיכרון, סיפור מעשה, מחשבה.

כמה התערבות מעצבת נחוצה לשם כך? כנראה מינורית. איון עדין שבין הנתון למטופל, בין המקרי למתוכנן, בין המצוי לנכסף. משהו בהשראת האמן ריצ'רד לונג במעשה סיקול האבנים במהלך טיוליו, הדומה במשהו גם לרישום מסעו של זבאלד ב"טבעות שבתאי".

בעוד החלל מתבונן, מאפשר ומכיל את השינוי, הבגד מלווה אותו. הבגד בוחן את המטמורפזה המיוחלת או הבלתי נמנעת שבין התחלה וסוף, מפוטנציאל למימוש. הבגד מפעיל את הלובש אותו כמו גם משתנה בעקבות תנועתו ופעולתו של המשחק בו. הבגד אינו תחפושת, הוא תפקיד, מעמד, הקשר. בגד שהופך לזהות המושלת וחושפת ומאפשרת שוב זהות חדשה.